

TAMMI

HALTIJAN POIKA

SARI PELTONIEMI

Aiemmin ilmestynyt:
Kuulen kutsun metsänpeittoon

Valtion kirjallisuustoimikunta on tukenut tämän kirjan kirjoittamista.

Teksti © Sari Peltoniemi, 2013
Kansi ja ulkoasun suunnittelu: Ea Söderberg
ISBN 978-951-31-6635-9
Painettu EU:ssa

HALTJAN

POIKA

SARI PELTONIEMI

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

Syksy oli aluillaan, kun tapasin Kriden ensimmäisen kerran. Moni muukin asia oli minulle uutta silloin.

Haistoin kaiken paremmin kuin ennen. Olisin voinut silmät kiinni kertoa, mikä puu oli pudottanut lehtiään enemmän kuin toiset, missä kasvoi tatteja tai milloin alkaisi sataa.

En oikein tiennyt, pidinkö siitä vai en.

Tapoin aikaa käveleksimällä päämäärättömästi. Ensin lähellä kotia, sitten enemmän keskustassa.

Ulkona ei varsinkaan arkisin juuri liikkunut muita. Poliisiauto saattoi ajaa ohi, joku humalainen hoippui puistossa. Kaikki kiinnittivät huomioni. Saisinko juttuseuraa? Tietäisikö joku, miltä minusta tuntui?

Mutta kulkijat olivat harvoin juttutuulella. Silloin kun olivat, heidän sammalluksestaan ei tahtonut saada selvää.

Kun huomasin Kriden, sydämeni pampahti. Näin – tiesin, tunsin, haistoin – jo kaukaa, että hän oli erilainen. En vain heti keksinyt, millä tavoin.

Kride istui kirkkopuiston penkillä katulampun valokeilassa ja katseli tuloani. Hänellä oli vaalea, kihara tukka, oikein kerubimainen. Muutenkin hän näytti sirolta ja sievältä, aika tyttömäiseltä. Jalat kylläkin olivat pojan jalat, kengät vielä törkeämmät kanootit kuin minulla.

Kun olin hänen kohdallaan, pysähdyin. Odotin, että hän sanoisi jotakin. Hän varmaan odotti samaa minulta. Se alkoi

pian tuntua nololta ja ehdin jo katua, kun en ollut vain kävellyt ohi.

- Paljonko kello on? kysyin lopulta.

- Ei mitään hajua. Eikä mitään väliä, hän vastasi. - Kuka sä oot ja mitä sä täällä teet?

Kride ei kuulostanut äkäiseltä, siltä, että olisi jostain hämärästä syystä pitänyt puistoa omana reviirinään. Ei hän kuulostanut ystävälliseltäkään. Hän kuulosti siltä, että kysyi vain kysymisen vuoksi.

- Olen Jouni. Enkä mä mitään erityistä tee, kunhan tapan aikaa.

- Niin aina, Kride vastasi ja kertoi nimensä.

Istuin penkin toiseen päähän, kun Kride istui toisessa. Penkki tuntui kylmältä ja kostealta. Ihan kuin juuri olisi sataanut, vaikkei kyllä ollut.

Käännyin katsomaan Krideä ja huomasin, että hänen silmiinsä oli syttynyt pieni kiinnostuksen kipinä.

- Kuules, Jouni. Mitä tässä kiertelemään. Sussa on jotain vikana niin kuin mussakin. Mitä se on?

- Ei minussa ole mitään vikaa, väitin. - Hienhajua, pari finniä, vähän höröttävät korvat. Ei kai se...

- Niin, niin. Älä kerro sitten. Kyllä mä sen vielä keksin. Ja muuten, hän osoitti peukullaan aidan taakse, hautausmaalle.

- Tuonne sinunlaisen tyyppin ei sitten kannata mennä aikaa tappamaan.

- Miksei?

- Siksei. Puhun kokemuksesta. Se on tärkein asia, jonka voin sulle kertoa.

Normaalioloissa olisin ajatellut, että tyyppi hakee vain huomiota, mutta nyt en epäillyt yhtään etteikö hän olisi ollut aivan tosissaan.

Puiston isoissa puissa kohahteli tuuli. Minua ei enää juuri

koskaan palellut, mutta Kride näytti siltä kuin olisi jääty-
mässä. Hän ei tärissyt, mutta iho melkein kuin loisti sinervää
kalpeutta.

- Haluatko lainata mun takkia? kysyin. Kride ravisti pää-
tään ja katsoi pois päin.

Mitäpä kuollut olisi takilla tehnyt, ymmärsin. Enää en
pelästynyt, vaan tulvahdin täyteen sääliä ja sitä yököttävää
mammamaisuutta, josta en ole ikinä itsessäni tykännyt ja
jonka olen aina kätkenyt parhaani mukaan. Teki mieli ottaa
Kride syliin kuin koiranpentu ja heijata hänet uniseksi ja rau-
halliseksi.

Sen sijaan nousin, venyttelin hartioitani ja sanoin:

- Tuun uudestaan. Sut varmaan löytää tästä.

- Tuu vaan. Mullahan ei lopu aika kesken.

1. luku

Yleensä kai ajatellaan, että vuosi alkaa tammikuun ensimmäisenä päivänä. Tai että kevät on vuoden alku, kun herättään kylmästä unesta, kasvit nousevat maasta ja sitä rataa.

Minä olin kuitenkin alkanut jo pikkupoikana ajatella, että vuosi alkaa syksyllä. Silloin asetutaan lähtökuoppiin, silloin kaikki alkaa alusta. Silloin alkaa koulu.

Tiesin, että ennen vanhaan pakana-aikoina kaikki ajattelivat vähän siihen tyyliin. Vuosi päättyi, kun sato oli korjattu ja talveen varustauduttu. Uusi vuosi alkoi joskus loka-marraskuun paikkeilla.

Tänä syksynä minä olin menossa Siisjoen lukioon, ja kaikki tuntui vielä alummalta kuin ennen. Olin ihan toinen tyyppi kuin vuotta aikaisemmin.

Niin kuin vuosi olisi ollut valtavan pitkä, mutta silti hervottoman nopea. Kuin aika olisi venynyt karkeaksi telttanaruksi, jossa yritin roikkua mukana kun tuulet repivät ja sateet sylkivät.

Siitä oli vain vuosi aikaa, kun olin vinkunut onnesta sen takia, että sain uudet farkut. Nyt piti kotoa lähtiessä

olla tarkkana, että muistin ylipäättään käyttää päällysvaatteita ja kenkiä.

Siitä oli vain vuosi aikaa, kun tietooni oli alkanut tihkua pelkoa ja faktaa kiihtyvään tahtiin, kunnes minusta oli tullut toinen Jouni. Jouni 2.

Kotona oli silti melkein samanlaista kuin ennenkin. Isä tuntui ihan vaistomaisesti pyrkivän siihen, että kaikki tuntuisi arkiselta ja turvalliselta. Se oli tärkeää minulle, mutta vielä tärkeämpää Saaralle, joka ei luopunut tavoistaan.

Hän valmistautui koulun alkuun vimmatulla innolla: kertasi edellisen vuoden asioita, teki harjoituksia vanhoista kirjoista ja haki kirjastosta tuleviin aiheisiin liittyviä teoksia. Sitten hän istui yksin huoneessaan, söi päivässä suunnilleen kaksi näkkileipää ja omenan ja näytti karttavan kaikenlaista huvittelua.

Tai ehkei sentään ihan kaikkea. Joka ilta hän polki lintupuistoon katsomaan huuhkajaansa. Huuhkaja oli auttanut meitä. Se oli pelastanut minut.

Saara kävi ruokkimassa linnun ja katsomassa, miten sen hoito edistyi. Kotiin palatessaan hän saattoi hymyillä.

– Se ehkä sittenkin lentää vielä joskus. Mun hyypiä.

Tiesin jo, että hyypiä tarkoittaa huuhkajaa; ei Saaraa urheilu kiinnostanut.

Nykyään isä maanitteli meitä iltaisin keittiöön syömään yhdessä ja juttelemaan. Kyllä meillä oli kokoustettu ennenkin ja istuttu keittiön pöydän ääressä, mutta useammin vain haimme iltapalamme ja söimme sitä sitten kuka misäkin, olohuoneen sohvalla tai omassa huoneessa.

– Mä olen tehnyt erikoisiltapalaa viimeisen lomapäivän muistoksi, isä huhui keittiöstä.

Sieltä kulkeutui myös yllättävän hyviä tuoksuja. Meillä kaikki osasivat tehdä säällistä perusruokaa, mutta herkutelu ei yleensä kuulunut kuvioihin. Ruoka oli sitä varten, että siitä sai energiaa. Ei erityisempiä nautintoja varten.

Nyt isä oli leiponut pizzaa.

– Saarakin voi syödä, hän vakuutti. – Juusto on maidotonta.

Isä leikkasi kaikkien lautasille isot palat. Saara näytti epäluuloiselta ja vastahakoiselta, mutta alkoi mutustaa.

Kehuin pizzaa ja ihmettelin, missä isä oli yhtäkkiä oppinut sellaista tekemään.

– Ei se ole vaikeaa. Kirjoissa ja netissä on ohjeita kaikkiin ruokiin, mutta en vain ole viitsinyt yrittää.

Isä kuulosti kummalliselta.

– Kyllä mä tiedän, että olisin voinut yrittää enemmän. Nyt Jouni menee lukioon ja Saara on pian täysi-ikäinen, eikä teille ole ikinä tehty pizzaa kotona. Ei koskaan joulukinkkua, ei palapaistia, ei suklaamoussea. Hernekeittoa vaan ja ruislimppua, makaronia ja soijarouhetta.

– Hernekeitto on hyvää ja terveellistä, eikä täällä kukaan kaipaa ruumiita ruokapöytään, Saara sanoi, mutta isä sen kuin jatkoi.

– Mä en vain tajunnut, että se on tärkeää. Enkä muutenkaan ole osannut... teiltä on aina puuttunut kaikenlaista.

– Mikä sulla on? kysyin. Isä pudisti päätään ja näytti surkealta.

Tottahan se oli. Ei meillä ollut hampurilaisia eikä mopoautoja. Nyt kun ajattelin asiaa, niin käsitin että isä oli näyttänyt vähän surkealta koko kesän.

Hän halusi tietenkin pitää meistä kiinni. Hän varmasti pelkäsi, että lipuisimme yhä enemmän äidin puoleen ja olisimme sitä jotakin, mikä meissä oli äitiä.

Vaikka tiesimme äidistä niin vähän, niin isän pelko oli aiheellinen. Kaikki äitiin liittyvä kiinnosti minua ja Saaraa enemmän kuin mikään muu.

Kaikki tieto vain tuntui nyt olevan kasassa. Enempää ei ollut saatavilla.

Emme me silti olleet isää hylkäämässä. En vain keksinyt, miten sen olisin sanonut tai osoittanut.

Saara keksi. Se oli aivan yksinkertaista. Hän taputti isän sänkistä poskea ja sanoi:

– Sä olet just hyvä tuollaisena. Ihan sopiva meille. Vai mitä, Jouni?

– Joo. Vaikka joskus kyllä...

– Turpa kiinni nyt ja syö sitä pizzaasi. Saara vaikutti valmiilta taputtamaan minunkin poskeani, mutta vähemmän hellästi. Isä hymyili haikeaa hymyä ja katseli minua ja Saaraa vuoronperään. Hän näytti siltä, että sanoisi pian jotakin imelää, joten rupesin kyselemään Saarialta lukioasioita.

2. luku

Se alkoi kesällä pohjoisessa. Ensin luulin sen johtuvan valoisuudesta. Minua oli ennenkin valo valvotuttanut. Mutta kun olin valvonut viikon ja silti pysynyt aivan normaalina ja virkeänä, aloin toki olla ihmeissäni.

Kun kuukausi oli kulunut, se oli pakko myöntää. En nukkunut enää ollenkaan. En tarvinnut unta.

Yritin kyllä. Kokeilin kaikkia temppuja, joista olin kuullut. Makasin sängyssäni muumioasennossa ja puristin silmiäni kiinni. Yritin ajatella kaikenlaista tylsää, laskea lampaita, käydä läpi kaikki muistamani joet. En tuntenut edes lievää uneliaisuutta.

Yhtenä iltana pihistin lasillisen viiniä isän kaapista, mutta ei siitäkään ollut apua. Ehkä olisi pitänyt juoda enemmän, ja se taas ei olisi toiminut pitemmän päälle.

Viimeisenä keinona, kun olin valvonut jo viikkoja, päätin hommata unitabletteja. Sainkin niitä Mikolta, joka sai niitä äidiltään. Ei kai hän niitä ihan suoraan saanut, mutta kuitenkin riittävän helposti.

Otan siis tabletin, en uskalla ottaa kahta, vaikka arvaan ettei yksi riitä. Laitan verhot ikkunaan, sammutan valot ja asetun sänkyyn mukavasti. Suljen silmäni ja lasken tällä kertaa poroja.

Kun olen laskenut tuhanteen, nousen ottamaan toisen tabletin. Pistän CD:n soimaan. Olen hakenut sen kirjastosta, ja sen pitäisi sisältää rauhoittavaa ja unettavaa musiikkia.

Kuunneltuani panhuilun hyrinää muutaman minuutin sammutan soittimen. Panhuilu on aina käynyt hermoilteni.

Sitten lasken kirahveja, elefanteja, pahkasikoja ja siilejä. Siilit ovat hitaita laskettavia, mutta ei se minun virkeyttäni vähennä.

Otanko kolmannen tabletin? Minulla ei ole pakkausta, joten en tiedä annostusta, mutta Mikko on sanonut että monta ei saa ottaa. Kuinka monta on monta? En uskalla ottaa enempää.

Nousen taas ylös.

Minulla on siis nyt koko vuorokausi käytettävänä. Olen jo ymmärtänyt, ettei se ole niin hyvä asia kuin voisi luulla. Sillä on tarkoituksensa, että ihminen nukkuu suuren osan ajastaan.

Jos unta ei tunnettaisi, ihminen olisi jo ajat sitten ehtinyt pistää planeetan päreiksi. Niin olisi käynyt ihan vain sen takia, että meillä ei kerta kaikkiaan olisi ollut muutaakaan tekemistä kaikeksi hereilläoloajaksi.

Alan aavistaa, että minua odottaa kammottava pitkästyksen kausi. Aina voi jotakin pientä puuhastella, mutta yöt ovat pitkiä, kun kaikki muut nukkuvat.

Surffailen vähän aikaa netissä. Yritän pelata jotain pelejä, mutta kyllästyn vartissa.

Avaan verhot ja katson ulos. Alkaa tehdä mieli kävelemään, ehkä juoksemaankin. Se on ainakin varmaa, että homehdun ja kuivetun, jos vietän joka ikisen yön huoneessani.

Ja siitä ajatuksesta se vasta todella alkaa, minun yöelämäni.

3. luku

Vuosi sitten selvisi, että minun ja Saaran äiti ei ollut ihan tavallinen taapertaja. Ensin ymmärsin niin, että hän olisi ollut jonkinlainen luontoerakko, ihan hulluna kaikkeen siellä pohjoisessa. Niin hulluna, että joutui sen takia jättämään omat lapsensa.

Niin yksinkertaista se ei kuitenkaan ollut. Tapasin Siisjoella asuvia kolttasaamelaisia, jotka väittivät minun olevan äidin kautta haltijasukua.

Sepä se vasta hassulta kuulostikin, mutta vähitellen, kaiken tapahtuneen jälkeen, minun piti ottaa se tosissani. Samoin isän ja Saaran.

Isä oli lopulta kertonut, että minä ja Saara emme olleet syntyneet Siisjoen sairaalan synnytysosastolla. Meillä oli ollut ”kotisyntyys”.

– Niin Klaudia sanoi, synnyttävänsä kotona. Ei minulla ollut mitään sitä vastaan. Lääkärillekin se sopi ja neuvolan ihmisille. Minun käskettiin hommata sellainen amme synnytystä varten, ja minähän hommasin, vaikka Klaudia sanoi että se on ihan turhaa. Hän sanoi, että mitään ei tarvitse hankkia, hän hoitaisi kaiken omalla tavallaan.

Isä oli siis hankkinut ammeen, mutta muuten suostunut äidin toiveisiin mukisematta; ajatellut, että se on joku naisten juttu. Äiti oli muutenkin ollut sellainen hippi.

– Sitten... ja tämä tapahtui teidän kummankin kohdalla. Laskettu aika oli ihan lähellä. Söimme iltapalaa, Klaudia vain vähän niin kuin hänellä oli tapana. Muistutin sadannen kerran, että hänen pitää nyt syödä kahden edestä, mutta hän vain hymyili.

– Pian menimme nukkumaan. Oli aivan rauhallista, mukavaa ja minun mielestäni sopivan lämmintä. Klaudia potki peiton pois, mutta siinä ei ollut mitään uutta. En tiedä miksi hän ylipäätään piti sitä sängyssä, vaikkei ikinä tarvinnut. Varmaan hän ajatteli, että niin kuuluu tehdä. Nukahdin autuaalliseen uneen ja heräsin vasta kellon soittoon.

Kun isä kertoi tämän, hänen naamansa väännyli. Hänestä näki, miten ilo ja suru vaihtoivat koko ajan paikkaa hänen mielessään. Senkin näki, ettei hän seipitellyt omiaan.

– Ja sitten kun heräsin, näin että Klaudialla oli lapsi rinnallaan ja neulasia hiuksissaan, sammalta ja kuivia lehtiä pitkin sänkyä. Hän sanoi käyneensä ulkona synnyttämässä. Minä tietysti kauhistelin ja kyselin kaikenlaista. Miksei hän herättänyt minua? Miten niin ”ulkona”? Eihän siellä ole hygieenistä. Entä jos lapsi on sairas? Kuka on katkaissut napanuoran? Ja niin pois päin.

Niihin kysymyksiin minäkin olisin halunnut vastaukset. Äiti ei ollut kuitenkaan vastannut mitään täsmällistä. – Mie olen tehnyt kaiken sillä tavalla kuin täällä tavataan, enkö olekin? Olen ollut hyvä vaimo. Tämä asia minun piti tehdä niin kuin tiesin oikeaksi. Usko vain, että näin on hyvä. Tästä eteenpäin mie olen taas niin kuin naapuritkin.

Neuvolahenkilökunnalle oli sepitetty muutama valkoinen valhe. Se oli ollut helppoa, sillä me olimme olleet terveitä ja vahvoja vauvoja.

– Helppohoitoisia, oli isä kehunut.

En oikein tiennyt, mitä se tarkoittaa, että vauva on helppohoitoinen. Oletin, että helppohoitoinen vauva ei itke paljon eikä valvota öisin ja syö silloin kuin ruokaa on tarjolla. Sellaisia me kai sitten olimme Saaran kanssa olleet.

Olin kuitenkin miettinyt syntymääni paljon.

Kun olin alkanut valvoa öisin, sain päähäni ajatuksen. Löytäisin syntymäpaikkani, kun vain lähtisin etsimään. Aistini olivat tosi paljon tarkemmat kuin aikaisemmin, erityisesti yöaikaan. Löytäisin syntymäpaikkani kyllä.

Sitten kun olisin löytänyt sen, löytäisin varmasti jotakin tärkeää äidistäni. Ehkä jonkun viestin tai jäljen. Jotakin sellaista, mitä hippihaltijat jättävät jälkeensä toisten samanlaisten löydettäväksi.

4. luku

Viimeisenä yönä ennen koulun alkua lähdin ulos heti, kun isä ja Saara olivat menneet nukkumaan. Hyppäsin ikkunasta kostealle nurmikolle ja huomasin, että kuu oli täysi.

Se tuntui melkein tulevan päälle, niin suuri ja punainen se oli. Valahdin hetkeksi seinän viereen istumaan ja tuijottamaan sitä.

Ensin tuntui siltä kuin kuu imisi minusta voimaa. En jaksanut nousta edes kyykkyyyn ja tuntui työläältä hengittää. En ehtinyt kuitenkaan kunnolla säikähtää, kun virran suunta jo kääntyi ja aloin vahvistua niin kuin minuun olisi pumpattu jotain doping-ainetta. Imin kuun valoa silmilläni ja ihollani.

En muuttunut teräsmieheksi tai jotenkin muuten eri olennoksi, sama minä olin kuin ennenkin, mutta ihan selvästi voimakkaampi sekä ruumiiltani että aisteiltani. Lihakset värisivät, henki kulki sisälläni vapaasti ja nopeasti kuin tuuli olisi mennyt minuun.

Melkein odotin kuun sanovan jotakin, mutta se oli kuitenkin vain taivaankappale satojentuhansien kilomet-

rien päässä. Se olisi voinut varoittaa, että kuvittelin itsensä liikoja varsinkin nyt, kun se oli vahvistanut minua. Se olisi voinut sanoa, että menehän poika takaisin sisälle tällaisena yönä, kun jo kuulet korvissasi ääniä, jotka eivät tänne Siisjoen yöhön lainkaan kuulu.

Mutta kuu ei puhunut enkä ehkä olisi enää sen puheita kuullutkaan, sillä kuulostelin jo jotain muuta, juuri niitä ääniä, jollaisia en ollut ennen kuullut.

Joku tai jokin valitti. Sen täytyi olla kaukana. Niin kaukana, ettei entinen Jouni olisi sitä kuullut. Autot, junat, musiikki ja muut kaupungin äänet häiritsivät kuulosteluani, vaikka ne tietysti olivat paljon vähäisempiä kuin päiväsaikaan.

Lähdin hölkkäämään ääntä kohti ja hiljalleen se voimistui. Ohitin keskustan sivukatuja ja puistoja myöten. Näin muutaman lenkkeilijän ja koiranulkoiluttajan, mutta he eivät vaikuttaneet siltä, että olisivat kuulleet mitään erityistä. Koirat tosin innostuivat huomattessaan minut. Ne haukkuivat ja inisivät ja heiluttivat häntäänsä, mutta niiden isännät ja emännät eivät kiinnittäneet siihen kummoisempaa huomiota.

Saavuin Siisjokea reunustavalle metsäkaistaleelle. Kuu seurasi kulkuani, tai niin ainakin oli helppo ajatella kun se purjehti yhä uudestaan silmiini puitten ja talojen takaa.

Ulina alkoi kuulua niin voimakkaana, että hidastin vauhtia.

Samassa kuulin askeleita takaani, vaikka ne pysähtyivät heti kun minäkin pysähdyin. Ihmisen askelia ne eivät olleet, vaan pehmeämpiä ja paljon vaimeampia.

Pystyin haistamaan jotakin, mutta en tunnistanut hajua.

Kun sydämeni alkoi hakata tiheämmin, sekin oli toisenlaista kuin ennen. Sydämeni oli nyt järkäle, jonka

rytmi tuntui koko ruumiissa. Ehkä se sykki jalkapohjis-tani maahan asti. Ehkä se kertoi eteeni ja taakseni, että tässä minä olin. Että aloin pelätä.

Vedin syvään henkeä ja yritin rauhoittua. Valittava uikutus tuli selvästi ihmisen suusta, luultavasti lapsen. Miksi lapsi räjäky metsässä keskellä yötä?

Olisin varmasti kääntynyt takaisin, ellen olisi tiennyt että sielläkin oli jotakin.

Hivuttauduin varovasti eteenpäin. Metsä oli muuttunut hankalakulkuseksi risukoksi. Maan pinta oli pudonneista lehdistä märkä ja liukas. Niin vahvat kuin jalkani olivatkin, tässä maastossa en pääsisi pakoon edes mäyräkoiraa.

Oliko minulla puhelin mukana? Tunnustelin nopeasti taskuni, mutta en ollut lähtiessäni uhrannut ajatuksia kännykälle. En voisi soittaa isälle tai Romppaiselle, vanhalle opettajalleni. Heistä olisi voinut olla apua; Romppainen oli pelastanut minut ainakin kahdesti hengenvaarasta.

Risukosta pääsin pienelle aukealle. Siellä vaikertaja istui.

Hän piti sylissänsä jotakin, mihin oli painanut päänsä. Kun menin lähemmäs, näin että se oli jotakin karvaista. Jokin pieni eläin se oli.

Ei minulla ollutkaan mitään hätää. Lapsukainen oli eksynyt metsään kisun kanssa. Ehkä kissa oli karannut ja lapsi oli lähtenyt etsimään sitä. Minä veisin heidät kotiin.

Otin askeleen lasta kohti. Silloin hän nosti kasvonsa ja huusi niin vihlovan ilkeästi, että minäkin parahdin. Ei lapsi huuda sillä tavalla. Eikä lapsen suu ole veressä poskia myöten eikä hän revä hampaillaan rusakon kurkkua auki.

Aloin perääntyä selkä edellä.

Olento oli saman tien jalkeilla. Se pudotti velton rusa-kon maahan ja tuijotti minua kiiltävin silmin.

Minun täytyisi kiertää risukko ja paeta rannan kautta. Yritin kaartaa vasemmalle ja pitää koko ajan silmäni uli-sijassa. Se alkoi lähestyä. Askeleet olivat pieniä ja varovai-sia, sen kokoon sopivia, mutta oli ilmiselvää, että se pysy-tyisi muuhunkin.

Mitä se minusta halusi?

– Syö jänistä, se on mureaa, mene takaisin saaliin luokse, maanittelin matalaan ääneen. Vastaukseksi sain ulvonnan, joka löi korvat lukkoon ja pisti jalkoihini vauh-tia.

En enää liikkunut sivuttain tai takaperin vaan lähdin juoksemaan joen rantaa myöten kohti keskustan valoja. Ne eivät olleet kaukana.

Ehdin huomata, että joku juoksi rinnallani pajujen suo-jassa. Se joku pehmeäaskelinen, joka oli seurannut minua. Yrittikö se saartaa minua yhdessä tuon toisen kanssa?

Liikuin mielestäni hirveän nopeasti, ehkä nopeammin kuin ikinä ennen. Silti kiljunta tuntui koko ajan kuuluvan ihan kannoiltani ja askeleet sivultani. En pystynyt karis-tamaan kumpaakaan. Ne saisivat minut kiinni sitten kun halusivat. Ne leikkivät minulla.

Ääni sisälläni vaati minua pysähtymään. Ehkä se oli jotain äidiltä perittyä vaistoa. Tottelin sitä.

Lapsen näköinen perääntyi vähän ja päästi suustaan suhahtelevaa ääntä. Se taisi hihittää. Sitten se taas ulvaisi niin lohduttomasti ja riipivästi, että siitä olisi voinut tulla hulluksi.

– Mä en juokse enää, sanoin.

5. luku

Kun olento tuli lähemmäs, erotin sen kaulassa ällöttävät tummat jäljet.

– Mitä nyt sitten? mutisin. – Mitä mä sulle teen? Eihän tuollaista voi potkia, jota on jo ennestään kiusattu.

Potkisin kuitenkin, se oli varma. Takanani rapisi, mutta en voinut kääntyä katsomaan, koska katse täytyi pitää lapsessa. Se ehtisi sekunnissa kimppuuni, jos en olisi valpaana.

Jos taas jokin hyökkäisi takaapäin... miettin sitä sitten.

– Kuka sä oikein olet? huusin lapselle. Se pysähtyi ja ulvaisi.

– Mikä sun nimesi on? jatkoin, ja nyt lapsi astui askleen taaksepäin, valutti suustaan jotakin ja viskoi päätänsä.

Tämäpä kiinnostavaa.

Toistelin kysymyksiäni, sillä niillä oli selvästi vaikutusta. Olento perääntyi koko ajan kauemmas ilmeisen vastentahtoisesti ja vihaisena, mutta näköjään pakosta.

Ketä huutaa apuun, kun myrsky raivoaa, lumi upottaa ja kylmät kourat kurottuvat kohti?

Jouni on aloittanut lukion. Hänen bändinsä Tavallinen Uolevi jatkaa harjoituksia ja valmistautuu keikkaan. Sevettijärven-matkan jälkeen Jouni on kohdannut olentoja, joita ei tiennyt olevan olemassakaan. Oppaaksi hän saa Kriden, joka vartioi hautausmaan portilla. Pojan turvaverkko on pettänyt, ja Jounikin sotkee omansa.

Sitten tulee halloween, josta Jounia on varoitettu. Silloin vainajat ovat liikkeellä – eivätkä ne halua Jounille hyvää. Ulos lumi-myrskyyn Jouni kuitenkin päätyy. Hyytävän jännittävä seikkailu johdattaa Jounin ja hänen siskonsa Saaran lopulta aliseen maailmaan. Löytävätkö he sieltä vastauksen haltijaäitinsä arvoitukseen?

Haltijan poika on jatkoa kirjalle Kuulen kutsun metsänpeittoon. Maagisen kertojan uusi romaani ammentaa aineksia niin kauhu-tarinoista kuin pohjoisesta mytologiastakin.

ISBN 978-951-31-6635-9

9 789513 166359

www.tammi.fi

N842

Kansi: Ea Söderberg